

RECENSION

Josh Hartnett i *Den svarta dahlia*

Den svarta dahlia

Originaltitel: **The Black Dahlia**
Svensk Titel: **Den svarta dahlia**
Regi: **Brian De Palma**
Producent: **Rudy Cohen, Moshe Diamant, Art Linson**
Manus: **Josh Friedman baserad på en roman av James Ellroy**
Foto : **Vilmos Zsigmond**
Roller: **Josh Hartnett, Scarlett Johansson, Aaron Eckhart, Hilary Swank, Mia Kirshner, Mike Starr, Fiona Shaw, Patrick Fischler, James Otis m fl**
USA/Tyskland 2006
Längd i tid: **2 tim 1 min**
Censur: **från 15 år**
Distributör: **Scanbox Sweden AB**

godhjärtade blondinen (Scarlett Johansson) och den definitivt farliga men åtråvärda brunetten (Hilary Swank), den dysfunktionella överklassfamiljen. I teorin bäddar *Den svarta dahlia* för tidernas filmiska nostalgitripp.

I teorin. Ty i de Palmas regi hamnar filmen i ett gränsland mellan pastisch, parodi och äkta film noir. Den är onödigt våldsam i detaljer, skådespeleriet vacklar - Swank är faktiskt ensam om att få ihop sin roll till en fungerande helhet. Kanske borde de Palma ha upprepat tricket från nyinspelningen av *Scarface* och förlagt handlingen till nutid för att kunna ta materialet, och rollfigurerna, på allvar.

Tekniskt fulländad är den, perfekt i dekor, kostym, mask, musik, foto.

Tekniskt fulländad, men stillös.

Sten-Åke Hedström

Tänk Bogart / Bacall i Howard Hawks *Utpressning* (1946). Ersätt Raymond Chandler med James Ellroy och äkta 40-tal med simulerat och du har Brian De Palmas *Den svarta dahlia*.

Här finns berättarrösten, den suggestiva som både leder in i handlingen och skapar den ödesmättad som är basen för den här sortens berättelser. Här finns den nästan obegripliga (och egentligen oväsentliga) intrigen, deckaren (Josh Hartnett), den kanske